

Arrest

nr. 296 840 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2023 met refertenummer X

Gelet op de beschikking van 6 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. POELMAN *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 augustus 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk geregistreeerde partner van mevrouw O.N. van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 25 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.08.2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.08.2022 voor de tweede maal gezinshereniging aan in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner O.N. (...) (RR (0) (...)), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ' tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- pensioenfiche 281.11 (inkomstenjaar 2011) op naam van de referentiepersoon*
- rekeninguittreksels Argenta voor de periode 13.06.2022 - 13.07.2022 (rekeningnummer eindigend op 4406)*
- betaling pensioen voor maart - april - mei - juni 2022*
- stortingen vanwege betrokkene / stortingen cash*
- rekeninguittreksels Argenta voor de periode 13.12.2021 - 16.06.2022 (rekeningnummer eindigend op 8157)*
- rekeninguittreksels Argenta (huurwaarborgrekening): dit bedrag kan niet beschouwd worden*
- uitgavenstaat Mastercard (Argenta) voor de periode 05.02.2022 - 04.03.2022 (kaartnummer eindigend op 6062)*
- uitgavenstaat Mastercard (Argenta) voor de periode 05.03.2022 - 04.04.2022 (kaartnummer eindigend op 6062)*
- uitgavenstaat Mastercard (Argenta) voor de periode 05.04.2022 - 04.05.2022 (kaartnummer eindigend op 6062)*
- uitgavenstaat Mastercard (Argenta) voor de periode 05.06.2022 - 04.07.2022 (kaartnummer eindigend op 6062)*
- uitgavenstaat Mastercard (Argenta) voor de periode 07.06.2022 - 04.07.2022 (kaartnummer eindigend op 2318)*

Daarnaast legt betrokkene ter staving van zijn persoonlijke bestaansmiddelen loonfiches uitzendarbeid (Adecco) voor de maanden maart - juni 2022 voor.

Vooreerst wat betreft de bewijsstukken ter staving van de bestaansmiddelen van betrokkene zelf, dient opgemerkt te worden dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de

regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Het is immers weldegelijk de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg (zie Grondwettelijk Hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019). Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon een overlevingspensioen als weduwe geniet. De aard van een overlevingspensioen bevestigt de regelmaat en de stabiliteit van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Volgens de meest recente gegevens, zijnde deze van juni 2022, ontvangt ze een maandelijks pensioenbedrag van €1582,28 (het bedrag voor de maand mei 2022 omvat de storting van het jaarlijkse vakantiegeld en is dan ook niet representatief voor de overige maanden).

De referentiepersoon beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen. Immers, een maandelijks pensioenbedrag van €1582,28 is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dit komt - op het moment van de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging - immers neer op een bedrag van €1845,48 per maand.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situaties een behoefteanalyse te worden doorgevoerd.

Onze dienst ontving in beperkte mate informatie met betrekking tot de vaste en/of variabele kosten van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde huurovereenkomst blijkt dat de maandelijks huurprijs intieel €700 bedroeg; uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat deze inmiddels werd geïndexeerd en volgens de meest recente gekende gegevens €750 bedraagt. Daarnaast heeft onze dienst zicht op de kosten (zie zowel facturen als rekeninguittreksels), qua gas en elektriciteit (voorschotbedragen variërend van €96,71 tot €110 per maand), qua waterverbruik (volgens de meest recente gegevens een voorschotbedrag van €60,79 per 3 maand of €20,26 per maand), qua telecommunicatie (±€108 per maand met een uitschieter van €175,98), qua bepaalde verzekeringen (€82,28 per maand). Voor de maanden februari - april 2022 en juni 2022 werd ook de (detail)afrekening van de Mastercard- afrekening voorgelegd.

Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijken daarnaast ook bijkomende kosten voor de mutualiteit en een bijkomende maandelijks domiciliëring waarrond geen bijkomende informatie werd voorgelegd. Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat de referentiepersoon de stand van haar (zicht)rekening (rekeningnummer eindigend op 4406) aanvult met overschrijvingen vanop haar spaarrekening en met cash-stortingen, waarvan de exacte aard niet gekend is. Ze haalt in een begeleidend schrijven dat dit te maken heeft met terugbetalingen van derden, maar dit niet niet getoetst worden.

Ook bij het berekenen of inschatten van de nodige bestaansmiddelen overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid (de behoefteanalyse) kan geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen die betrokkene zelf bekomt uit tewerkstelling. Dat zou immers compleet de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van de Belg uit art. 40ter teniet doen. Het is enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen dat ze met minder bestaansmiddelen wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke motivering vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

*De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:
(...)*

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

Volgende elementen tonen duidelijk aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing ondermaats en foutief is:

De algemene conclusie van de DVZ is dat de referentie persoon, de partner van verzoeker, mevrouw O. over onvoldoende middelen beschikt om beide personen te kunnen voorzien in hun onderhoud.

De vrees van DVZ is dat verzoeker ten laste zou komen van de Belgische staat.

Verzoeker begrijpt absoluut niet hoe DVZ tot dergelijke conclusie kan komen.

Vooreerst wenst verzoeker te wijzen op het feit dat hij 2 jaar samenwoonde met zijn partner, zonder het recht arbeid te leveren. In die twee jaar zijn ze er beiden telkens in geslaagd om iedere maand rond te komen. Nooit heeft verzoeker of zijn partner enige hulp gevraagd, noch aan de Belgische staat, noch aan vrienden.

De partner van verzoeker deed toen af en toe beroep op haar spaarrekening in noodgevallen, doch dit was zeer uitzonderlijk.

Dit loutere feit toont aan dat verzoeker en zijn partner over voldoende inkomsten beschikken om in hun eigen onderhoud te voorzien.

Vervolgens poogt DVZ aan te tonen dat de uitgaven van verzoeker en zijn partner onregelmatig zouden zijn.

Zo verwijzen ze naar een uitgave voor telecom (dat normaalgezien +/- 108 euro per maand is) van 175,89euro.

Deze zgn. uitschieter is het loutere gevolg van een vergetelheid van de partner van verzoeker. Zo vergat ze tijdens haar reis naar Turkije haar mobiele data uit te zetten waardoor ze bijkomende roaming kosten diende te betalen. Dit is dus een eenmalige fout, en geen bewijs van onregelmatige uitgaven die het onvermogen van mevrouw O. (...) zou moeten aantonen.

DVZ haalt andere zaken aan zoals 'bijkomende kosten voor de mutualiteit'. Dit betreft een betaling aan de mutualiteit voor de verplichte premie voor Vlaamse Sociale bescherming. Opnieuw is dit een heel normale doch uitzonderlijke jaarlijkse uitgave.

Hetzelfde voor de 'bijkomende domiciliëring'. Dit betreft louter een aflossing van een gsm die de partner van verzoeker tijdens een promotie had gekocht.

Ten slotte merkt DVZ het volgende op:
(...)

Uit deze laatste zin kan onmogelijk uitgemaakt worden waarom deze betrokken overschrijvingen een probleem zouden uitmaken.

Doch wensen verzoeker en zijn partner deze overschrijvingen te verduidelijken.

In juni 2022 heeft de partner van verzoekster een reis geboekt voor haar, haar zus en hun nicht. Aangezien zij de meeste ervaring heeft met reizen naar Turkije heeft zij alles georganiseerd en alle kosten voorgeschieden. Eens alles was geboekt hebben haar zus en haar nicht haar terugbetaald, de ene betaalde via overschrijving en de andere gaf het geld cash terug. De partner van verzoeker stortte dit dan kort nadien terug op haar rekening

Ook dit betreft een zeer normale doch uitzonderlijk transactie.

Alle bewijsstukken worden gevoegd in de stukkenbundel.

Uit bovenstaande verklaringen blijkt zeer duidelijk dat verzoeker en zijn partner over voldoende vermogen bezitten om in hun eigen onderhoud te voorzien. Het klopt dat de partner van verzoeker minder verdient dat 120% van het leefloon, doch toont een analyse van hun inkomsten en uitgaven aan dat ze alsnog voldoende vermogend zijn, waardoor het risico dat verzoeker ten laste zou komen van de Belgische staat (wat immers het doel is van art. 42 §1 tweede lid Vreemdelingen wet) volledig wegvalt.

Ten slotte heeft verzoeker meer dan voldoende aangetoond niet het type te zijn dat beroep zou willen doen om de bijstand van de Belgische staat. Hij deed er immers alles aan om zelf te mogen werken in België, waar hij dan ook wonderwel in slaagde. Verzoeker is immers zelf werkzaam en genereert zijn eigen inkomen.

Verwerende partij besliste dus ten onrechte dat de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij moest worden afgewezen daar de Belgische echtgenote van verzoekende partij 'niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, alinea 2 van de wet van 15.12.1980'.

Verwezen kan immers naar het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010 bladzijde 1-01839) alwaar door de Nederlandse overheid eveneens een aanvraag voor gezinshereniging werd afgewezen omdat de financiële middelen lager waren dan het bedrag dat vereist was volgens de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande terecht: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomensvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

Het is duidelijk dat verwerende partij zich louter beperkt heeft op de inkomensvoorwaarden van artikel 40ter, alinea 2 van de wet van 15.12.1980, zonder evenwel de concrete situatie van verzoekende partij

correct te beoordelen (schending van artikel 42, tweede alinea van de Wet van 15.12.1980, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 September 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van de materiële motiveringsplicht).

De inkomensnorm die bepaald is door de wet, geldt evenwel enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In het geval van verzoekende partij had verwerende partij moeten beoordelen of zijn partner, in aanmerking genomen haar inkomsten en de behoeften, verzoekende partij kan onderhouden met een inkomen dat lager ligt dan het referentiebedrag.

Verwerende partij had de concrete situatie correct moeten beoordelen en moeten nagaan of de Belgische partner in concrete over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte. Immers diende rekening gehouden te worden dat de partner van verzoekende een pensioen ad. 1582,28 euro ontvangt, en in de onmogelijkheid verkeert zich op de arbeidsmarkt te begeven. Maar dat zij er evenwel telkens in slaagde om te blijven voorzien in het onderhoud van haar en verzoeker.

In andere Europese landen volstaat een dergelijk inkomen immers ruimschoots om gezinshereniging mogelijk te maken.

In Frankrijk bv. moeten de middelen van het gezin overeenstemmen met de grootte ervan. Een toepassingsdecreet geeft aan dat het bedrag van de bestaansmiddelen minstens gelijk moet zijn aan het maandelijkse minimumloon. Dit minimumloon dient als basis voor het beoordelen van de bestaansmiddelen van een gezin tot en met drie personen (zie de publicatie van de Koning Boudewijnstichting, Toegangsvoorwaarden voorgezinshereniging ter discussie. Een vergelijkende studie in negen lidstaten van de EU', november 2011, p.87).

Aldus zou verzoekende partij in Frankrijk, waar nochtans dezelfde levensstandaard geldt als in België, zonder problemen in aanmerking kunnen komen voor gezinshereniging.

Het is duidelijk dat men zich niet louter op het inkomensbedrag mag focussen om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen.

Dit wordt algemeen aanvaard in de rechtspraak van zowel de Raad van State als het Grondwettelijk Hof en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar volgende uitspraken:

- R.v.S. 19 december 2013, nr. 225.915

"Het bedrag van 120% van het leefloon is slechts een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd. "

- Grondwettelijk Hof 26 September 2013, nr. 121/2013

"De gezinshereniging wordt niet verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. "

- R.V.V. 29 maart 2012, nr. 78.310

"De Raad laat gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten taste te vallen van de openbare overheden.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Dit onderdeel van het tweede middel is gegrond. ”

- R.V.V. 21 februari 2014, nr. 119.324

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon heeft gehanteerd als minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is.

De Raad bemerkt voorts geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag van 120% van het leefloon, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoeker.

Een behoefteanalyse blijkt niet.

(...)

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

(...)

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond. ”

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat het gezin van verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig dit na te gaan.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing duidelijk naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf indiende in functie van haar wettelijk geregistreerde partner van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° moeten bewijzen dat de Belg onder meer beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Daarnaast wordt gewezen op de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te staven en wordt eveneens gewezen op het feit dat de verzoekende partij tevens documenten voorlegt ter staving van haar persoonlijke bestaansmiddelen. Betreffende de laatstgenoemde documenten motiveert de verwerende partij dat de bestaansmiddelen die hieruit blijken niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen daar het de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen hierover te kunnen beschikken. Vervolgens wordt gemotiveerd dat uit de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon een overlevingspensioen geniet, dat zij een maandelijks pensioenbedrag van 1582,28 euro ontvangt, dat zij aldus niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen daar dit niet 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, met name 1845,48 euro per maand, is. De verwerende partij wijst erop dat aldus, overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden over gegaan tot een behoefteanalyse. In dit kader motiveert zij dat de dienst beperkte informatie ontving met betrekking tot de vaste en/of variabele kosten van de referentiepersoon, dat uit de huurovereenkomst en de rekeninguittreksels blijkt dat de maandelijks huurprijs 750 euro bedraagt, dat de dienst zicht heeft op “de kosten (zie zowel facturen als rekeninguittreksels), qua gas en elektriciteit

(voorschotbedragen variërend van €96,71 tot €110 per maand), qua waterverbruik (volgens de meest recente gegevens een voorschotbedrag van €60,79 per 3 maand of €20,26 per maand), qua telecommunicatie (±€108 per maand met een uitschieter van €175,98), qua bepaalde verzekeringen (€82,28 per maand).”, dat ook voor de maanden februari-april 2022 en juni 2022 de afrekening van de Mastercard werd voorgelegd, dat uit de rekeninguittreksels bijkomende kosten blijken voor de mutualiteit en een bijkomende maandelijkse domiciliëring waarvoor geen bijkomende informatie werd voorgelegd, alsook blijkt dat de referentiepersoon haar rekening aanvult met overschrijvingen vanop haar spaarrekening en met cash-stortingen waarvan de exacte aard niet gekend is, dat zij in een begeleidend schrijven aangeeft dat dit te maken heeft met terugbetalingen van derden, maar dit niet getoetst kan worden. Daarnaast wordt er nog op gewezen dat ook bij het berekenen of inschatten van de nodige bestaansmiddelen in de behoefteanalyse geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf uit tewerkstelling. De verwerende partij concludeert, zoals reeds aangegeven, dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op grond van gezinshereniging.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Uit voornoemde bepalingen volgt dat de verzoekende partij haar Belgische wettelijk geregistreerde partner dient te vergezellen of zich bij haar voegen en dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen op de verzoekende partij rust.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeftes zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat.

3.3. De verzoekende partij betoogt dat zij twee jaar samenwoonde met haar partner, zonder dat zij het recht had te werken, dat zij en de referentiepersoon er in die twee jaar in slaagden rond te komen, dat zij nooit hulp dienden te vragen aan de Belgische staat of vrienden, dat het loutere feit dat de referentiepersoon af en toe beroep deed op haar spaarrekening in noodgevallen niet aantoonde dat zij niet over voldoende inkomsten zou beschikken om in hun onderhoud te voorzien, dat zij uit de zin *“Ze haalt in een begeleidend schrijven dat dit te maken heeft met terugbetalingen van derden, maar dit niet niet getoetst worden”* onmogelijk kan afleiden waarom de overschrijvingen (van op haar spaarrekening en cash-stortingen van derden op haar zichtrekening) een probleem zouden vormen, dat zeer duidelijk blijkt dat zij en haar partner over voldoende vermogen beschikken om in hun onderhoud te voorzien, dat het klopt dat de referentiepersoon minder verdient dan 120% van het leefloon, doch een analyse van de inkomsten en uitgaven aantoonde dat ze alsnog voldoende vermogend zijn, waardoor het risico dat zij ten laste zou vallen van de Belgische staat volledig wegvalt, dat de verwerende partij ten onrechte besliste dat de aanvraag gezinshereniging moet worden afgewezen omdat haar partner niet over voldoende inkomsten overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet beschikt, dat het duidelijk is dat de verwerende partij zich louter beperkt tot de inkomensvoorwaarden van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet zonder evenwel haar concrete situatie correct te beoordelen, dat de inkomensnorm die de wet bepaalt enkel geldt als referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging kan worden toegestaan zonder enige concrete beoordeling van haar situatie, dat de verwerende partij had moeten beoordelen of haar partner, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, haar kan onderhouden met een inkomen lager dan het referentiebedrag, dat de verwerende partij de concrete situatie correct had moeten beoordelen en had moeten nagaan of haar Belgische partner *in concreto* over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte, dat er rekening diende te worden gehouden met het feit dat de referentiepersoon een pensioen van 1582,28 euro ontvangt maar er telkens in slaagt om te blijven voorzien in het onderhoud van haarzelf en de verzoekende partij. De verzoekende partij besluit dat het gelet op feit dat men zich niet louter mag focussen op het inkomensbedrag om de aanvraag gezinshereniging af te wijzen en er een behoefteanalyse dient plaats te vinden, de verwerende partij zwaar in gebreke blijft, dat de elementen in zijn geheel dienen bekeken te worden waaruit volgens haar overduidelijk blijkt dat haar gezin beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dat men het klaarblijkelijk niet nodig heeft geacht dit na te gaan, dat de bestreden beslissing dan ook niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

3.4. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de referentiepersoon beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de vorm van een overlevingspensioen van 1582,28 euro per maand maar de referentiepersoon niet beschikt over bestaansmiddelen ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Voorts wordt gemotiveerd dat in een dergelijke situatie, overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse moet worden doorgevoerd.

Vervolgens motiveert de verwerende partij dat zij beperkt informatie heeft ontvangen betreffende de vaste en/of variabele kosten van de referentiepersoon, waarna zij de exacte maandelijkse uitgaven voor huur, gas en elektriciteit, waterverbruik, telecommunicatie en verzekeringen opsomt en aangeeft dat er ook bijkomende kosten zijn van de mutualiteit en een bijkomende maandelijkse domiciliering, waarover geen bijkomende uitleg is. Betreffende de inkomsten wijst de verwerende partij er nog op dat de zichtrekening van de referentiepersoon aangevuld wordt met overschrijvingen van op de spaarrekening en met cash-stortingen van derden, waarvan de aard niet gekend is en uit een begeleidend schrijven blijkt dat dit te maken heeft met terugbetalingen van derden. Zij wijst er nog op dat betreffende de inkomsten geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen die de verzoekende partij zelf bekomt uit tewerkstelling. Op grond hiervan besluit de verwerende partij dat uit de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat hieruit geenszins blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de behoefteanalyse niet kon worden gemaakt bij gebrek aan voldoende informatie – zoals zij betoogt ter terechtzitting – of dat de gemaakte behoefteanalyse leidt tot de vaststelling dat de bestaansmiddelen van

de referentiepersoon niet toereikend zijn om in alle behoeften van het gezin te kunnen voorzien. Zelfs indien uit een welwillende lezing van de bestreden beslissing – waar gewezen wordt op “*in beperkte mate informatie*” en “*geen bijkomende informatie*” – kan afgeleid worden dat de verwerende partij van mening was, zoals zij ook voorhoudt ter terechtzitting, dat de behoefteanalyse niet kon worden gemaakt bij gebrek aan voldoende informatie, blijken de redenen hiervoor geenszins uit de bestreden beslissing. Immers lag informatie voor betreffende de inkomsten die in rekening konden worden gebracht en betreffende de kosten. Het feit dat bepaalde inkomsten eventueel niet in rekening kunnen worden genomen bij een behoefteanalyse – zoals de stortingen van derden op de zichtrekening daar de exacte aard niet gekend is – doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er inkomsten zijn die kunnen meegenomen worden in de behoefteanalyse. Het feit dat niet van alle uitgaven de aard gekend is, zoals bij een bijkomende kost voor de mutualiteit en een maandelijkse domiciliëring, doet geen afbreuk aan het feit dat het bedrag van de (maandelijkse) uitgave evenals de periodiciteit (eenmalig/maandelijks) mogelijks wel gekend zijn. De Raad kan echter, bij gebrek aan administratief dossier, niet nagaan of de bedragen en periodiciteit hiervan de verwerende partij gekend waren. Echter kan dit wel vermoed worden daar zij motiveert dat deze bedragen blijken uit de voorgelegde rekeninguittreksels en er, minstens voor de domiciliëring, sprake is van “maandelijks”. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom het op grond van de voorliggende informatie niet mogelijk was om een behoefteanalyse door te voeren. Ter volledigheid wijst de Raad erop dat ook indien moet uitgegaan worden van de andere hypothese, met name dat de gemaakte behoefteanalyse leidt tot de vaststelling dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet toereikend zijn om in alle behoeften van het gezin te kunnen voorzien, niet blijkt op welke wijze de verwerende partij tot deze conclusie is gekomen. Zij beperkt zich immers tot de opsomming van inkomsten en uitgaven, zonder te vermelden welke zij in overweging neemt en waarom en zonder een concrete analyse te maken.

De verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat het loutere feit dat de referentiepersoon af en toe beroep deed op haar spaarrekening in noodgevallen niet aantoonde dat zij niet over voldoende inkomsten zou beschikken om in hun onderhoud te voorzien, dat uit de zin “*Ze haalt in een begeleidend schrijven dat dit te maken heeft met terugbetalingen van derden, maar dit niet niet getoetst worden*” onmogelijk kan afgeleid worden waarom de overschrijvingen (van op haar spaarrekening en cash-stortingen van derden op haar zichtrekening) een probleem zouden vormen, dat het duidelijk is dat de verwerende partij zich louter beperkt tot de inkomensvoorwaarden van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet zonder evenwel haar concrete situatie correct te beoordelen, dat de inkomensnorm die de wet bepaalt enkel geldt als referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging kan worden toegestaan zonder enige concrete beoordeling van haar situatie, dat de verwerende partij had moeten beoordelen of haar partner, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, haar kan onderhouden met een inkomen lager dan het referentiebedrag, dat de verwerende partij de concrete situatie correct had moeten beoordelen en had moeten nagaan of haar Belgische partner *in concreto* over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte, dat er rekening diende te worden gehouden met het feit dat de referentiepersoon een pensioen van 1582,28 euro ontvangt, dat gelet op het feit dat men zich niet louter mag focussen op het inkomensbedrag om de aanvraag gezinshereniging af te wijzen en er een behoefteanalyse dient plaats te vinden, de verwerende partij zwaar in gebreke blijft, dat de elementen in zijn geheel dienen bekeken te worden, dat men het klaarblijkelijk niet nodig heeft geacht na te gaan of het gezin beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat de bestreden beslissing dan ook niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

3.5. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet daar nagelaten werd een concrete behoefteanalyse door te voeren, minstens uit de motieven niet afdoende blijkt waarom de door de verzoekende partij verschaft informatie niet voldoende was voor een dergelijke analyse of waarom deze informatie leidt tot de vaststelling dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet toereikend zijn om in alle behoeften van het gezin te kunnen voorzien.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.6. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het eerste middel en het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 25 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER